

Ὁ τάφος τοῦ Θεμιστοκλέους. Τὸ σύνολον ἀφ' ὑψηλοῦ.

Ο ΤΑΦΟΣ ΤΟΥ ΘΕΜΙΣΤΟΚΛΕΟΥΣ

Ἐν τῇ βιβλιογραφίᾳ τοῦ παρελθόντος τεύχους ἐγένετο λόγος περὶ τῆς ἀρχαιολογικῆς μελέτης τοῦ κ. Ἰακ. Δραγάτση, δι' ἧς οὗτος καθορίζει ὡς τάφον τοῦ Θεμιστοκλέους, ἀντὶ τοῦ μέχρι τοῦδε ὡς τοιοῦτου θεωρουμένου, τὸ ἀντίθετον ἀκριβῶς μέρος, δεξιὰ τοῦ ἐξερχομένου τοῦ λιμένος Πειραιῶς. Ἐκεῖ ὑπάρχει θέσις (ἐγγύτατα τῆς θαλάσσης) ἐφ' ἧς ὑπάρχει κρηπὶς εὐμεγέθης μὲ λίθους μεγάλους, οὓς τυμβωρύχοι εἶχον ὑπεγείρειν καὶ ἐφάνη τότε ἡ κοιλότης, ἐν ἣ εἶχον ἐναποτεθεῖν μετακομισθέντα τὰ ὀστέα τοῦ ἐν Μαγνησίᾳ θανόντος μεγάλου ναυμάχου. Εἰς τὴν θέσιν ταύτην ἀνταποκρίνονται πάντα τὰ χωρία τῶν συγγραφέων· ὁ εὐρεθεὶς ἄλλως τε τάφος φαίνεται ὅτι ἦτο πρὸς ἐναπόθεσιν ὀστέων καὶ οὐχὶ πρὸς ἐνταφιασμὸν ὁλοκλήρου σώματος. Εἰς τὸν καθορισμὸν τῆς θέσεως ὁ κ. Δραγάτσης ἤχθη ἐκ τοῦ Διοδώρου, ἐν συνδυασμῷ πρὸς τὸ ὑπὸ τοῦ Πλάτωνος τοῦ κωμικοῦ ἐπίγραμμα διὰ τὸν τάφον τοῦ Θεμιστοκλέους. Ἡ θέσις ἦν παρι-

στὰ ἡ πρώτη εἰκὼν προσαρμόζεται ὑπὸ ἐποψίᾳ θεᾶς εἰς τὸ ἐπίγραμμα. Ἀλλὰ καὶ τοῦ Ἀριστοτέλους ἐν χωρίον συνηγορεῖ ὑπὲρ τῆς ἀπόψεως, ἣν παριστᾷ ἡ δευτέρα εἰκὼν.

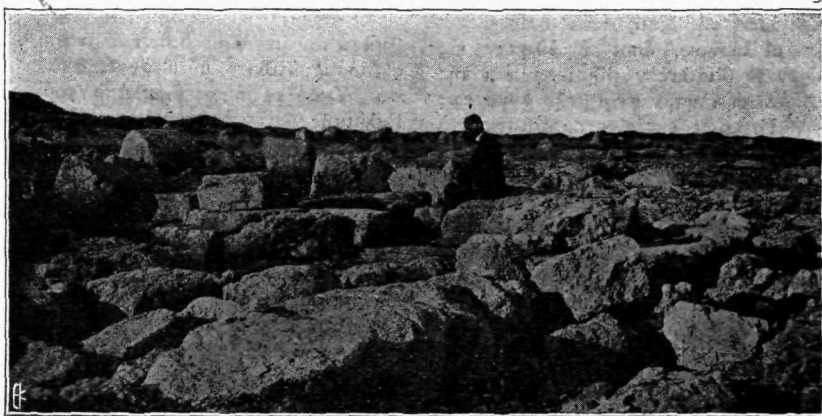
ΑΠΑΝΤΗΣΙΣ

Ἀξίζει ἡ ἀγάπη πλεονεχὲς ἀπὸ τὸν πόνο της, ποὺ ἀνδρείωνει τὴν ψυχὴν καὶ τὸ κορμὶ καὶ ἀπὸ τὸ μῖσος της ἀκόμη, ἢ καὶ τὰ δύο των πρέπει ν' ἀποχλωμαῖζοντες μέσ' σὲ Νιότης στήθια ; Ποιὸ θὰ μᾶς συνειθίσῃ ν' ἀνεύρωμε τὴν Μεγάλῃ Ἀλήθειᾳ τῆς ζωῆς ; Ποιὸ θὰ καρδιώσῃ τὴν προσπάθειά μας ; Μῖσος ; Ἀγάπη ; Περιφρόνησι ; Πᾶς τ' ὀνομάζον ;

Σίβυλλα

— Ναι, Σίβυλλα, ἀξίζει ἡ ἀγάπη πλεονεχὲς ἀπὸ τὸν πόνο της καὶ πλεονεχὲς ἀπὸ τὸ μῖσος.

Ὁ Φάουστ βγαίνοντας μεσ' ἀπὸ τὸ χημικὸν τεύχος ἐργαστήριον, ἀπελπισμένος νάβρη τὴν ἀλήθειαν τῆς ζωῆς, γύρῃ τὴν ἀγάπην γιὰ τὴν ζήσιν.

Ἡ κρηπὶς τοῦ τάφου ἀπὸ γότου.

Ἔτσι μὲν μέρη, ὅτεν κάποιος νεώτερος σοφὸς παρυσίασθι στήν ἀνθρωπότητα σ' ἓνα Ἀλγεβρικό τύπο τῆ λύσι τῆς μεγάλης ἀλήθειας καὶ πάλι τὴν ἀγάπην θὰ ζητήσῃ.

Θάν' ἡ ἀλήθεια θετική, ψυχρή, ἀδυσώπητη. Θὰ εἰκονίσῃ πῶς φανερά παρὰ ποτὲ τὴν ἀδυναμία τοῦ ἀνθρώπου, ποῦ δάχνη κυριεύσει τῇ φύσιν μὲ τὸ πνεῦμά του, γιὰ νὰ καταλάβῃ μονάχα πῶς εἶναι ἓνα τιποτένιο κομμάτι ὕλης μέσα στὸ στρόβιλο τῶν αἰώνων.

Καὶ ἡ ἀλήθεια αὐτὴ θὰ μᾶς κώμῃ νὰ δοῦμε τὸν κόσμον μὲ ἄλλα μάτια. Θὰ βροῦμε ἀσκοπεὶς τίς ἐχθρὲς καὶ τὰ μίση μας.

Μικρὰ μονάχα ἄτομα στήν ἐξέλιξι τοῦ σύμπαντος θὰ γελᾶσουμε γιὰ τίς τόσες δυνάμεις ποῦ χάσαμε, γιὰ τὸ τόσο αἷμα ποῦ χύσαμε, γιὰ νὰ χωρισθοῦμε σὲ ἔθνη, σὲ τάξεις καὶ σὲ κόμματα.

Γιὰ τὴν θὰ δοῦμε μέσα στὴ γενικὴ τὴν ὄψιν τοῦ παντός πῶς δὲν ὑπάρχει ξεχωριστὴ εὐδαιμονία γιὰ τὸ ἔθνος, γιὰ τὴν τάξι, γιὰ τὸ ἄτομον. Αὐτὸ δὲν εἰμπορεῖ νὰ εὐτυχίσῃ παρὰ μέσ' σὲ εὐτυχισμένο περιβάλλον.

Ὁ ἄνθρωπος γνωρίζει τὴν πραγματικὴν χαρὰ τῆ στιγμῆς μονάχα ποῦ δημιουργεῖ τὴν εὐτυχία ἐνὸς ἄλλου. Θὰ ἐργασθῇ ὁ ἓνας γιὰ ὅλους καὶ ὅλοι γιὰ τὸν ἓνα. Ἡ ἀγάπη μας στοὺς ἄλλους θὰ ξαναγερίξῃ ἀδιάκοπα σ' ἐμᾶς σὲ μιὰ αἰώνια κυκλοφορία καὶ ὁ ἐγωισμὸς θὰ καταπέσῃ σὴν τὴν γελοιώδεστερη οὐτοπία ποῦ ἐπινόησε ποτὲ ὁ ἀνθρώπινος νοῦς.

Ἡ ἀγάπη θὰ κατακτήσῃ τὸν κόσμον.

ΕἶΠΑ ΘΕΟΔΩΡΙΔΟΥ

ΑΠΟ ΤΑ "ΠΛΕΚΤΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ,,

Τὴν Ὀμορφιὰ εἶπαν ὠμορφὴ καὶ ἡ Χάρι ἀπολογήθη.

— Ἀκούσατέ με νὰ σᾶς πῶ καὶ ἐγὼ ἓνα παραμῦθι.

«Τὴν Ὀμορφιὰ, ποῦ σὴν αὐτὴ στὸν κόσμο δὲν εἶ' ἄλλη, μὲ μέρη τὴν ἀπάντησα στὴ στράτα τῇ μεγάλῃ.

Πῆγα κοντὰ, τὴ ρώτησα γιατί' ἦταν θυμωμένη

καὶ μοῦπε : γιατί' με θωροῦν, μὲ με θωροῦν γιὰ ξένη'

καὶ ἂν με θανατῶνουν ὅλοι τῶν καὶ ἂν με ποθοῦν καὶ οἱ γέροντες, καρεῖς δὲν μοῦ χαμογελᾶ νὰ δεῖξῃ πῶς με ξέρει.—

Ἔτσι μιῶντας πῆραμε μαζί τὸ δρόμο ἀγάλη

καὶ ὅσους συναπαντούσαμε, ὅλοι, μικροὶ-μεγάλοι

μ' ἓνα γλυκὸ χαμόγελο μπροστὰ μας σταματοῦσαν,

ἐθαύμαζαν τὴν Ὀμορφιὰ καὶ ἐμένα ἐχαιρετοῦσαν».

Μαῦρα μαλλιά, ξανθὰ μαλλιά, λογιῶς-λογίως ματάκια,

ἂν δὲν σᾶς πολυτραγουδῶ, μὴ μὲν κρατεῖτε κάκια.

Ὁ δικὸς τοῦ νέας σχολῆς, τοῦ νέου συρμοῦ οἱ δασκάλαι

τὰ βροσκοῦνε πολὺ πρὸς τ' ἀνθρώπων σας κάλλη.

Ἡ Τέχνη, λένε, εἶνε ψηλὰ καὶ τὸν ἀγέρα κλώθει

καὶ τὰ σοφὰ τραγούδια της κανένας δὲν τὰ νοιώθει

καὶ ἐμεῖς ὅπου τὰ γράφομε ὅπως αὐτὴ τὰ θέλει

σὴν τὴ ρωτᾶμε: Τί θὰ ποῦν; μᾶς λέει : Νὰ μὴ σᾶς μέλῃ!

ΙΩΑΝΝΗΣ ΠΟΛΕΜΗΣ

Η ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΚΗ ΕΚΘΕΣΙΣ ΤΗΣ ΒΕΝΕΤΙΑΣ

ΙΣ τὸν μέγαν Δημόσιον κήπον τῆς Βενετίας, εἰς ἓν ἀληθινὸν ἀνάκτορον τέχνης, ἤνοιξε ἀπὸ τοῦ ταρελθόντος Μαΐου ἡ ἐτήσια—ἐννάτη ἐφέτος—Διεθνὴς καλλιτεχνικὴ ἐκθεσις τῆς Βενετίας. Τεσσαράκοντα αἰθουσὲς περιλαμβάνουν ἔργα καλλιτεχνῶν, ὧν οἱ περισσότεροι εἶνε γνωστοὶ εἰς τὸν καλλιτεχνικὸν κόσμον καὶ ἐκ προσηγουμένων ἐκθέσεων.

Μετὰ τὴν μεγαλοπρεπὴ πρώτην αἶθουσαν (Sala della Cupola) τὴν κατωκόσμητον μὲ τὰς ὑπερόχους διακοσμητικὰς ζωγραφίας τοῦ Γαλλοῦ Chini, τὰς συμβολιζούσας τὰς ἐποχὰς τῆς τέχνης, εἰσέρχεται ὁ ἐπισκέπτης εἰς τὴν μεγαλειότεραν αἶθουσαν, τὴν διεθνή. Τὰ ωραιότερα ἔργα τοῦ μεγαλοπρεποῦς τοῦτου διαμερίσματος εἶνε ἡ «Νυκτερινὴ εορτὴ ἐν Μαδρίτῃ» μὲ τὰ ἀμυρὰ χρώματα, ἀλλὰ τὸσον χαρακτηριστικά, τοῦ Ἰσπανοῦ ζωγράφου Agüera, ἡ «Ἀγυδοεργία» (παίζουσα ἄρπην) τοῦ Lancerotto, ἡ «Εορτὴ Santa Patrona di Alzara» τοῦ Ἰσπανοῦ Echagüe, τὸ ἐξοχώτερον δέ, τὸ ἔργον τοῦ Γάλλου Roll, τὸ ἔχον μεγάλην κίνησιν προσώπων καὶ ἀνήκον εἰς τὸ Μουσεῖον Valenciennes, «Ἡ ἀπεργία τῶν γαιωρῶν». Ἡ β' αἶθουσα, τῶν Ἰσπανῶν ζωγράφων, περιλαμβάνει 22 ἔργα, ἐκ τῶν ὁποίων ἐξέχουν ὁ «Καμπούρης τῆς Βουργονδίας» τοῦ, ἐκ τῶν ἀρίστων Ἰσπανῶν ζωγράφων, Agüera, ἡ «Ἀνέλκυστις τῆς λέμβου» τοῦ Ruiz, τοῦ

Zaragoza τὸ ἐπιγραφόμενον «Spannuocchiatrici» ὑπερέχει δὲ ὅλων τοῦ Zuloaga αἱ «Γυναῖκες ἐν Sepulveda», δύο γυναικὲς Καστιλιανᾶι, ἀδύναται, μετὰ κόπου βραινύσαι, μὲ μίαν ὑπέροχον ἔκφρασιν. Τὰ ἔργα τῶν Ἰσπανῶν διακρίνονται διὰ τὸ ἀφθονον φῶς, διὰ τὸ ἐντονον χρῶμα.

Ἡ γ' αἶθουσα περιλαμβάνει 33 ἔργα τοῦ Ἀδόλφου Monticelli, τοῦ ἐν Μασσαλίᾳ τῷ 1836 θανόντος. Ἡ συλλογὴ τῶν ἔργων του εἶχεν ἐκτεθῇ εἰς Παρισίους καὶ κατόπιν εἰς Βρυξέλλας. Αἱ κατόπιν αἰθουσαί εἶνε ἀφιερωμέναι ἐκάστη εἰς ἓνα καλλιτέχνην, οὗτινος δίδεται πλήρης ἡ φυσιογνωμία διὰ τῆς ἐκθέσεως τῶν χαρακτηριστικωτέρων ἔργων του. Ὁ Πέτρος Renoir, ὁ Γουσταῦς Courbet πρωτότυπος εἰς τὸν ρεαλισμὸν του (ἐκ τῶν πινάκων του θαυμάσιοι εἶνε ὁ «Παπαγάλος», ἡ «Κλώστρια» ὁ «Πληγωμένος ἄνθρωπος») ὁ Ἄγγλος Ἰωάννης Lavery τὰ ωραιότερά του ἡ «Ἀριάνη», «Εἰς τὸ πῶς τοῦ ἡλίου — γυναικὲς ἀπολαμβάνουσι τοῦ θάλπου — καὶ ἡ «Ἑσθήρ», ὁ Josef Israëls (τὰ ἔργα : «Χωρίζοι στὸ τραπέζι» καὶ τὸ «Ὅταν γηράσῃ κανεῖς» ὁ Γερμανὸς διαφημιστὴς Klimt (ἀπαίσιαι εἰς σχέδιον καὶ χρῶμα, ἀκαλαίσθητα, συμβολικά, τὰ ὅποια προκαλοῦν τὸ εἰρωνικὸν μειδίαμα τῶν ἐπισκεπτῶν), ὁ Γερμανὸς Ὁσκάρ Zwintscher (ὑπερέχουσιν ἡ «Μελωδία», ὁ «Σπουδαστὴς ζωγράφος» καὶ ἡ «Αὐτοπροσωπογραφία» του) καὶ ὁ τῶσον ἐμοιάζων πρὸς αὐτὸν κατὰ τὴν τέχνην συμπατριώτης του Λουδοβίκος Dill, ἔχουν ἴδια διαμερίσματα.

Ἄξια μελέτης εἶνε τὰ ἔργα τοῦ Roll, Ἀλατοῦ, διὰ τὴν καλλιτεχνικὴν ἀξίαν τοῦ ὁποίου πολλάκις ἐγένετο ἐξαιρετικὴ μνεῖα ἐν τῇ κριτικῇ. Ἡ «Ἐργασία» εἶνε μέγιστος πίνυξ, μὲ πολλὴν δύναμιν εἰργασμῆ-